

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte – Toma Nadejda
Judecătorii – Diaconu Iurie și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui

Vacarciuc Iurie xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.10.2019 – 20.01.2021;

Instanța de apel: 09.02.2021 – 02.11.2021;

Instanța de recurs: 11.01.2022 – 20.04.2022.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 20 ianuarie 2021, Vacarciuc Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 (trei) ani.

Potrivit art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite lui Vacarciuc Iurie, pentru un termen de probațiune de 4 (patru) ani.

Conform art. 90 alin. (6) lit. g) Cod penal, în perioada termenului de probațiune, Vacarciuc Iurie a fost obligat să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pentru un termen de 100 (o sută) ore.

A fost dispusă încasarea din contul lui Vacarciuc Iurie în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 1 680 (o mie șase sute optzeci) lei, pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-2683 din 19 iulie 2019.

2. Pentru pronunțarea sentinței prima instanță a constatat, că Vacarciuc Iurie urmărind scopul păstrării ilegale a drogurilor, pentru consum personal, fără scop de

înstrăinare, acționând cu intenție directă, conștientizând caracterul prejudiciabil al circulației ilegale a drogurilor, neavând autorizația corespunzătoare, în circumstanțe nestabilite de către organul de urmărire penală, a intrat ilegal în posesia produsului etnobotanic – MDMA (N)-2201, pe care l-a păstrat asupra sa până la 21 aprilie 2018, aproximativ ora 15:10, atunci când în rezultatul efectuării măsurilor de menținere a ordinii publice, de către angajații Batalionului patrulare și reacționare operativă al Direcției de Poliție municipiul Chișinău a Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne, a fost depistat în tronsonul dintre etajul 2 și 3 al blocului locativ amplasat pe str. xxxxx, după care a fost condus la sediul Inspectoratului de Poliție Botanica, mun. Chișinău, unde a predat benevol colaboratorilor de poliție un aparat confecționat artizanal dintr-o sticlă din polimer incolor, cu depuneri de culoare cafenie și două pachetele din polietilenă de tip „zip-lock”, cu masă vegetală uscată și mărunțită de culoare galbenă.

Potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-2863 din 19 iulie 2018, masa vegetală uscată și mărunțită de culoare gălbui-cafenie din două pachete din polimer de tip „zip-lock” cu cantitatea de 0,551 g și depunerile de substanță de pe suprafața sticlei din polimer cu cantitatea de 0,24 g, ridicate de la Vacarciuc Iurie, reprezintă produs etnobotanic ce conține cannabinoidul sintetic – MDMA(N)-2201, care este analog al substanței AB-PINACA-CHM și se atribuie la categoria analogi ai substanțelor stupefiante, în corespundere cu pct. 193 din Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, cu privire la lista substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, constituie proporții deosebit de mari.

Acțiunile inculpatului Vacarciuc Iurie au fost încadrate în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal – *circulația ilegală a drogurilor, etnobotanicelor sau analogii acestora fără scop de înstrăinare, adică, păstrarea analoagelor drogurilor, săvârșită în proporții deosebit de mari, fără scop de înstrăinare.*

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului Vacarciuc Iurie, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, lui Vacarciuc Iurie să-i fie stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita activitate legată de circulația legală a drogurilor, pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului a invocat, că deși instanța de judecată a încadrat corect acțiunile inculpatului Vacarciuc Iurie, în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, totuși pedeapsa aplicată acestuia este individualizată greșit, nefiind proporțională faptei săvârșite și pericolului social, deoarece instanța de judecată nu a luat în considerație toate circumstanțele stabilite la aplicarea pedepsei, referitor la personalitatea inculpatului, or, aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării acesteia, conform prevederilor art. 90 Cod penal, este neargumentată.

Astfel, a indicat acuzarea că prima instanță nu a reținut faptul că inculpatul

anterior s-a mai aflat în conflict cu legea penală și anume că acesta a fost sub urmărire penală de trei ori, ceea ce atestă că inculpatul nu se află pe calea corijării. Conform materialelor cauzei penale, în privința lui Vacarciuc Iurie, în perioada 2013-2015 au fost intentate trei cauze penale în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, care au fost încetate potrivit art. 109 Cod penal – împăcarea părților, fapt ce atestă că inculpatul și-a continuat activitatea sa criminală, iar ca urmare acesta ajungând pe banca acuzaților.

Mai mult, la adoptarea sentinței, prima instanță nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite de Vacarciuc Iurie și de faptul că cauza penală a fost examinată în lipsa inculpatului, deoarece acesta s-a eschivat de la prezentarea în fața instanței de judecată, din care motiv a fost anunțat în căutare, astfel că suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilită acestuia, nu va contribui la realizarea scopului pedepsei penale.

În opinia acuzării, la stabilirea pedepsei inculpatului Vacarciuc Iurie, instanța de judecată urmează să țină cont de prevederile art. 75 Cod penal, de influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de faptul că inculpatul anterior a mai fost în conflict cu legea penală, ceea ce îl caracterizează negativ din punct de vedere al personalității, că nu este încadrat oficial în câmpul muncii și obține resurse de trai prin activități temporare, precum și prin modalități ilegale.

Prin urmare, consideră acuzarea că este neîntemeiată concluzia primei instanțe potrivit căreia corijarea inculpatului ar fi posibilă prin aplicarea unei pedepse cu suspendare condiționată a executării acesteia pentru un termen de probațiune de 4 ani, or, pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă și contrară prevederilor art. 61 Cod penal, care nu va contribui la realizarea scopului pedepsei de corectare a condamnatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, precum și din partea altor persoane, predispuse la săvârșirea unor infracțiuni similare.

4. Avocatul Arnaut Sorina în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea cheltuielilor judiciare, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie respinsă solicitarea privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului Vacarciuc Iurie.

În argumentarea apelului a invocat prevederile art. 227, 228, 229 Cod de procedură penală, astfel susținând că procurorul nu a prezentat careva probe concludente care să justifice cheltuielile suportate.

De asemenea, partea apărării invocând și prevederile art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar din 14 aprilie 2016, a precizat că ordonatorul expertizei medico-legale în speță este organul de urmărire penală, subsecvent aceste cheltuieli sunt suportate din contul statului, care reieșind din obligațiile pozitive ce țin de desfășurarea unui proces penal, urmează să realizeze în mod eficient acțiunile în vederea descoperirii infracțiunilor și contracarării activității infracționale, astfel că cheltuielile necesare pentru realizarea

acțiunilor privind demonstrarea vinovăției inculpatului, nu pot fi puse în sarcina acestuia.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2021, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința fără modificări.

5.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că prima instanță, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că Vacarciuc Iurie a săvârșit infracțiunea incriminată, circumstanțe care au fost constatate din totalitatea de probe administrate la cauza penală, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, instanța de apel a constatat că Vacarciuc Iurie a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, circulația ilegală a drogurilor, etnobotanicelor sau analogii acestora fără scop de înstrăinare, adică, păstrarea analoagelor drogurilor, săvârșită în proporții deosebit de mari, fără scop de înstrăinare.

Totodată, instanța de apel a precizat că sentința primei instanțe se contestă în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului și în partea încasării cheltuielilor judiciare, astfel că lipsește un careva temei pentru a interveni în sentință din oficiu, conform art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală.

Cu referire la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului, reținând prevederile art. 7 alin. (1), 61 alin. (1), (2), 75 alin. (1), (2) Cod penal, instanța de apel a menționat că contrar alegațiilor părții acuzării, la aplicarea pedepsei, prima instanță a ținut cont de faptul că Vacarciuc Iurie a săvârșit o infracțiune care potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria celor mai puțin grave; de personalitatea inculpatului, care anterior a fost în conflict cu legea penală, și în privința căruia cauzele penale au fost încetate în baza art. 109 Cod penal (f.d.93); conform informației din cazierul contravențional al inculpatului Vacarciuc Iurie, pe parcursul anului 2018 acesta a fost tras la răspundere contravențională potrivit art. 85 alin. (1) Cod contravențional, pentru procurarea și păstrarea ilegală a drogurilor, precursorilor, etnobotanicelor și analogilor acestora, fiindu-i aplicată amendă (f.d.95); de faptul că la evidența medicului narcolog nu se află (f.d.39, 96), iar în conformitate cu prevederile art. 76, 77 Cod penal, careva circumstanțe atenuante și agravante, în privința lui Vacarciuc Iurie, nu au fost stabilite.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate și lipsite de suport probatoriu argumentele acuzării referitor la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului.

De asemenea, reținând prevederile art. 90 Cod penal, instanța de apel a menționat că în speță, Vacarciuc Iurie a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, însă, nefiind stabilite careva circumstanțe agravante care ar mări esențial gravitatea vinovăției inculpatului și nu ar justifica aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal,

consideră că stabilirea unei pedepse neprivative de libertate, cu suspendare condiționată, va contribui la realizarea scopului pedepsei penale și anume prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, precum și a altor persoane.

În acest context, instanța de apel a conchis că pedeapsa stabilită inculpatului de către prima instanță, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, este una echitabilă, or, solicitarea procurorului privind stabilirea unei pedepse mai aspre inculpatului Vacarciuc Iurie, ținând cont de personalitatea acestuia, și anume pedeapsă sub formă de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita activitatea legată de circulația legală a drogurilor, pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de timp semiînchis, este lipsită de temei, inequitabilă și nu se regăsește în circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului. Astfel, careva temeuri privind aplicarea unei pedepse mai aspre inculpatului, nu au fost stabilite.

Totodată, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiată și concluzia primei instanțe cu privire la obligarea inculpatului Vacarciuc Iurie să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pentru un termen de 100 ore, aceasta fiind una echitabilă și în limitele sancțiunii pedepsei stabilite de către prima instanță inculpatului.

Referitor la argumentele părții apărării cu privire la cheltuielile judiciare, instanța de apel a conchis că prima instanță întemeiat a dispus încasarea acestora din contul inculpatului Vacarciuc Iurie în beneficiul statului, suportate pentru efectuarea raportului de constatare nr. 34/12/1-R-2683 din 19 iulie 2019, în sumă de 1 680 lei.

Prin urmare, reținând prevederile art. 143, 227, 229 Cod de procedură penală, instanța de apel a precizat că art. 143 Cod de procedură penală, urmează a fi interpretat ținând cont de modificările operate prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 09 februarie 2018, potrivit căreia a fost exclus art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat. Prin urmare, voința legiuitorului a fost îndreptată spre obligarea condamnaților de a achita cheltuielile de efectuare a expertizelor. Astfel că, prima instanță corect a dispus încasarea din contul lui Vacarciuc Iurie în beneficiul statului, suma de 1 680 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată suportate pentru efectuarea expertizei judiciare.

Așadar, instanța de apel a conchis că plata cheltuielilor judiciare urmează a fi încasate din contul inculpatului, întrucât vinovăția acestuia a fost dovedită, iar dispunerea efectuării expertizei a fost generată de comportamentul infracțional al inculpatului.

6. Procurorul invocând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului Vacarciuc Iurie, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului menționează, că instanța de apel eronat a interpretat și a aplicat prevederile art. 75 Cod penal, la aplicarea pedepsei lui Vacarciuc Iurie și nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, precum și de împrejurările în care a fost săvârșită infracțiunea.

Astfel, susține că deși instanța de apel a constatat că inculpatul anterior a mai fost în conflict cu legea penală, totuși nu a reținut argumentele acușării invocate în apel referitor la faptul că inculpatul nu s-a corectat.

Mai mult, consideră că instanța de apel a ignorat și faptul că inculpatul Vacarciuc Iurie regulat săvârșește infracțiuni din același domeniu, or, instanța nu a apreciat cazierul contravențional al acestuia (f.d.95), din care rezultă că inculpatul a fost tras la răspundere contravențională pentru mai multe fapte privind circulația ilegală a substanțelor narcotice.

Consideră acușarea că este neîntemeiată concluzia instanței de apel cu privire la aplicarea art. 90 Cod penal, în privința inculpatului Vacarciuc Iurie, în raport cu comportamentul manifestat de către acesta, care de fapt nu s-a prezentat la instanța de judecată, or, în acest context, este contrară concluzia instanței potrivit căreia inculpatul a conștientizat fapta săvârșită și se va corecta.

Prin urmare, conchide acușarea că instanța de apel i-a aplicat inculpatului Vacarciuc Iurie o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat în cauză, rezultă că partea acușării invocă dezacordul cu decizia instanței de apel sub aspectul individualizării pedepsei stabilite inculpatului Beregoi Nicolae, invocând în acest sens în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care stabilesc că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

În acest context, Colegiul penal atestă că în opinia procurorului, instanța de apel, neîntemeiat a menținut soluția primei instanțe în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu suspendarea condiționată a executării acesteia în temeiul art. 90 Cod penal, însă analizând argumentele menționate în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate și pasibile respingerii din următoarele motive.

Prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a quantumului pedepsei.

Din actele cauzei rezultă că prin sentința primei instanțe, Vacarciuc Iurie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru un termen de probațiune de 3 ani, potrivit art. 90 Cod penal, fiind obligat inculpatul ca în perioada

de probațiune să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 100 ore.

Așadar, judecând apelurile declarate, ținând cont de prevederile art. 61, 75, 76 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, de faptul că nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante care ar mări esențial gravitatea vinovăției inculpatului și nu ar justifica aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel corect a concluzionat că stabilirea unei pedepse neprivative de libertate inculpatului Vacarciuc Iurie, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, va contribui la realizarea scopului pedepsei penale și anume prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, precum și a altor persoane.

În acest context, Colegiul penal reține, că instanța de apel, individualizând pedeapsa inculpatului a ținut cont de prevederile legale expuse supra și a motivat aplicarea față de inculpat a suspendării condiționate a executării pedepsei, în baza tuturor circumstanțelor constatate în speță, determinante pentru stabilirea pedepsei, și prin urmare, Colegiul consideră, că instanța corect a concluzionat că stabilirea pedepsei inculpatului Vacarciuc Iurie, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, este una echitabilă, care va contribui la realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corectare a condamnatului și de prevenire de săvârșirea de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de către alte persoane.

Colegiul penal amintește, că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, și anume: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba cauzată, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului; conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Sub aspectul prevederilor legale citate, Colegiul penal statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că nu pot fi reținute argumentele procurorului cu privire la netemeinicia aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului Vacarciuc Iurie, invocând în acest sens că la individualizarea pedepsei instanța de apel nu a ținut cont de toate circumstanțele care se referă la personalitatea inculpatului, astfel aplicând o pedeapsă prea blândă inculpatului.

Or, lecturând textul deciziei contestate, Colegiul penal reține că instanța de apel a expus clar toate motivele pentru care a menținut soluția primei instanțe de condamnare a inculpatului Vacarciuc Iurie, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului Vacarciuc Iurie, pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel nu a comis erori de drept, iar pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Reieșind din considerentele expuse, Colegiul penal conchide, că la examinarea recursului declarat de către procuror, nu au fost stabilite careva erori de drept care ar condiționa casarea deciziei contestate, impunându-se soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui **Vacarciuc Iurie xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **22 iunie 2022.**

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Diaconu Iurie

Boico Victor